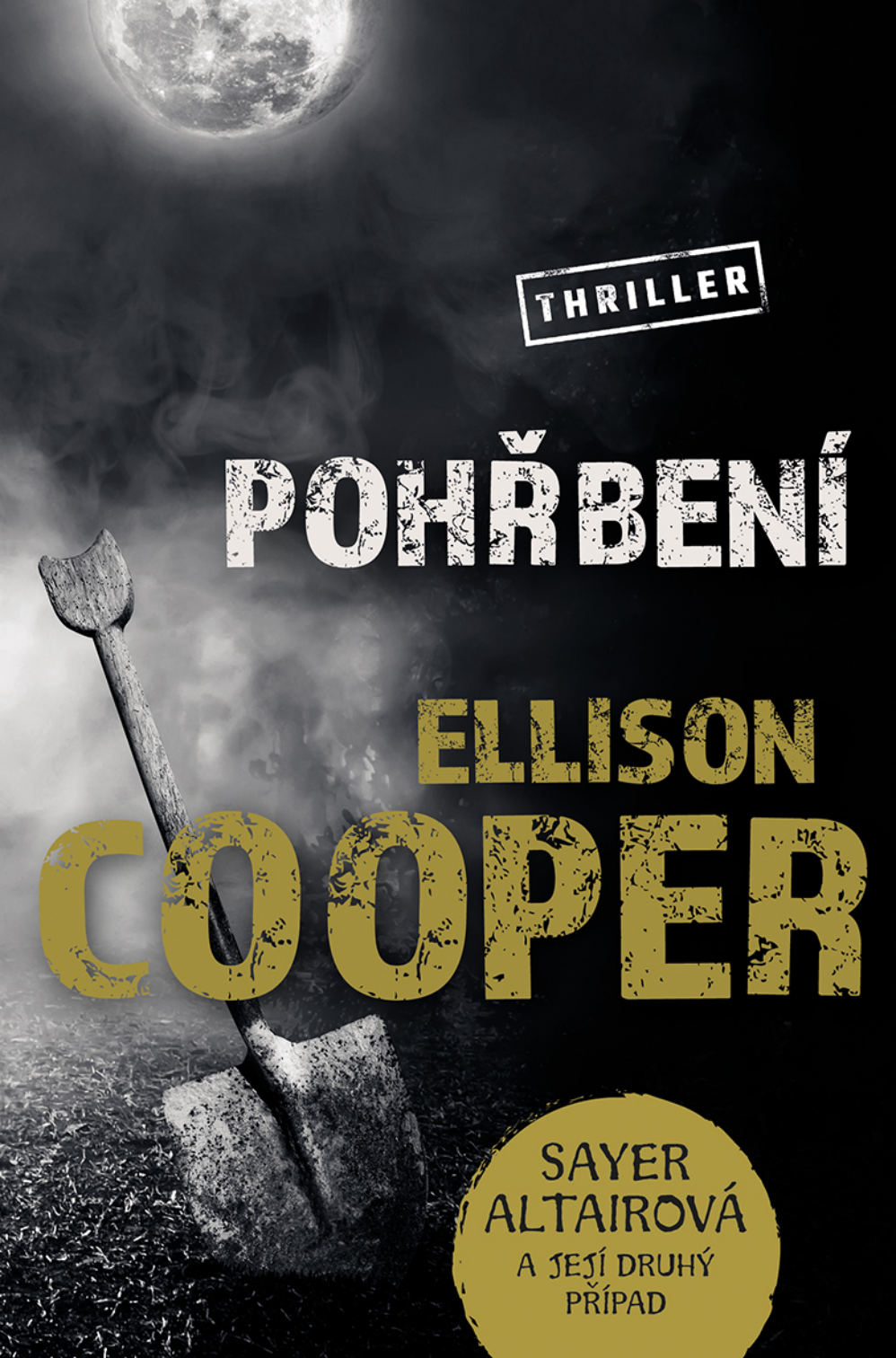

THRILLER
POHŘBENÍ
ELLISON
COOPER
SAYER ALTAIROVÁ
A JEJÍ DRUHÝ PŘÍPAD

POHŘBENI

Copyright © 2019 by Ellison Cooper

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Novák, 2020
Cover © Sabina Chalupová, 2020
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0563-4 (pdf)

POHŘBENI

ELLISON COOPER

VENDETA

Pro mého syna Graysona,
který mě každý den naučí něco nového o tom,
jak vést život plný odvahy a radosti.

Poděkování

Chtěla bych vyjádřit srdečné díky všem, kdo mi se vznikem této knihy pomáhali. Zatímco spisovatelství je převážně osamělá činnost, k vydání knihy je zapotřebí celý tým lidí, bez jejichž pomoci a podpory by *Pohřbeni* nikdy nespatřili světlo světa.

Děkuji své agentce a bohyni klidu Amy Tannenbaumové, které jsem tak vděčná za její zkušené vedení a rady. Děkuji také Danielle Sicklesové a Meg Ruleyové. Všichni lidé z agentury Jane Rotrosen Agency jsou skvělí a laskaví a já jsem jim vděčná za to, co dělají.

Nesmírně vděčná jsem také své jedinečné editorce Leslie Gelbmanové, oplývající zkušenostmi a představivostí v kombinaci s laskavostí a humorem. Děkuji také Hectoru DeJeanovi, Joe Brosnanovi, Allison Zieglerové, Paulu Hochmanovi, Tiffany Sheltonové a Kelley Raglandové. Všichni z nakladatelství St. Martin's pro mne byli skutečným hnacím motorem a já si považuji za čest, že se mnou na sérii případů agentky Sayer Altairové spolupracuje tak skvělý tým.

Nekonečné díky Megan Coenové za naše dlouhé a podnětné obědy. Na ty nejlepší myšlenky jsem přicházela právě

při rozhovorech s ní. Nebýt její pomoci, nebyla by tato kniha tak hrůzostrašná!

Zvláštní díky patří mým sousedům, Therese Iantosce, která je tím nejlepší čtenářem prvotních rukopisů a prvním editorem na světě, a Davidu Headovi, za všechnu jeho podporu.

Děkuji také Sarah Madwellové, své poradkyni v oblasti práce s dětmi a sociálních médií, která mi pomohla porozumět, jak ten Instagram vlastně funguje.

Velice si cením spolupráce se všemi experty, se kterými jsem se v průběhu své práce setkala, včetně Anny Cordovaové, Michaela Stowea a Amie Placasové; děkuji vám za váš čas a odborné zkušenosti.

Děkuji svým vnímavým čtenářům, kteří si přejí zůstat v anonymitě. A připíjím na celou skupinu Curbside Crew, nejlepší sousedy na světě, se kterými jsem si pravidelně mohla povídat o sériových vrazích.

Ráda bych vyjádřila uznání všem těm skvělým lidem, kteří se dobrovolně rozhodli stát se dárci kostní dřeně. Organizace jako Be the Match tam venku každý den pomáhají zachraňovat životy ostatních lidí.

V neposlední řadě děkuji své rodině za její neochvějnou důvěru. Mým rodičům Bobovi a Judy, kteří mě naučili nebojácně kráčet za svými sny. Své sestře Shelle a její rodině, Patovi, Thomasovi a Rowanovi, kteří byli mými největšími fanoušky. Svému synovi Graysonovi, který je vždy tak pyšný na mé úspěchy.

A jako vždy mé nekonečné díky patří Seanovi, mému partnerovi a nejlepšímu příteli. Za všechno vděčím především jeho neochvějné důvěře ve mě a mou práci.

STEZKA TURK GAP
NÁRODNÍ PARK SHENANDOAH, VIRGINIA

Maxwell Cho si užíval tichý klid pohoří Shenandoah. Dokonce i Kona, jeho kříženec psa a vlka, jako by vytušila, že by měla trochu krotit svou nespoutanou energii, jak tak tiše kráčeli bok po boku. Max se zhluboka nadechl a zaklonil se, aby se podíval na hustý baldachýn listoví zářícího v odstínech měděné a zlaté v paprscích ranního slunce.

„Myslím, že nastal vrchol podzimu, holka." Agent FBI mimo službu mluvil tiše, aby to kouzlo neporušil. Celé měsíce čekal, až konečně bude mít den volna, a teď doslova cítil, jak se nahromaděný stres začíná rozplývat. Miloval drsnou realitu Washingtonu pulzujícího životem, ale hory mu někdy po čertech chyběly.

Max se chystal pokračovat v cestě po stezce, když Kona ztuhla. Stála celá napjatá a čenichala ve vzduchu.

Taky ztuhl. Zatraceně dobře věděl, že má svému psovi důvěřovat. Kromě toho už párkrát opodál zahlédli medvěda.

„Co se děje, Kono?"

Očima přejel po skalnatém útesu vystupujícím nad koruny stromů na severu. Pak po hustém lese na východě.

Nic.

Ale pak Kona štěkla. Nebylo to takové to hluboké zavrčení, ke kterému byla vycvičena při stopování, ale ostré štěknutí s napřímeným ocasem, které používala, když ucítila mrtvolu.

Lidskou mrtvolu.

„Nejsme v práci. Jdeme dál." Pokynul psovi, aby šel s ním, ale Kona znovu vyštěkla a odmítala se pohnout. Jako příslušníci jednotky K9 pro vyhledávání lidských ostatků byli Max i Kona vycvičeni k pátrání po ztracených lidech, živých nebo mrtvých. A jak se zdálo, jeho parťačka teď byla pevně přesvědčena o tom, že jsou najednou v akci.

Max se zastavil a povzdechl si. Myslel na pozdní oběd se svojí mámou po dlouhé túře v horách. Nejspíš kvůli němu už vyvařovala, a kdyby musel návštěvu zrušit, určitě by mu to pěkně spočítala.

„Opravdu něco cítíš?"

Kona znovu zaštěkala a pak udělala něco, s čím se u ní za čtyři roky, co spolu pracovali, ještě nesetkal – zakňučela.

Zlou předtuchou se mu naježily chloupky na zátylku.

„Vydrž. Nejdřív si zavolám, než ztropíme planý poplach."

Max vytáhl telefon a vytočil číslo.

„Národní park Shenandoah, jak vám mohu pomoci?" zeptala se žena se silným jižanským přízvukem.

Max její hlas ihned poznal. Dlouhou chvíli nic neříkal a znovu zvažoval své rozhodnutí. Protože vyrostl v Rockfish Gap, znal v té oblasti prakticky každého. Když se vrátil z Iráku, měl zatraceně dobrý důvod dát přednost FBI před místní policií. Nemohl ale dovolit, aby mu v práci bránily staré křivdy.

„Piper, tady je Max Cho."

„Maxi, moc ráda tě slyším. Jak se máš? Přijels do města navštívit svoji mámu?"

„Ano, měl jsem v plánu se za ní později zastavit, ale volám proto, abych něco nahlásil. Jsem na výletě poblíž hory

Turk a můj pes vycvičený k vyhledávání lidských ostatků mě právě na něco upozornil."

„A sakra. To je takový ten pes, co dokáže najít mrtvé lidi? Myslíš si, že tam je nějaká mrtvola?"

„Mohla by. Ještě nikdy se nespletla a rozhodně ji něco vyděsilo. Nepohřešuje se v téhle oblasti někdo?"

Max zvedl otevřenou dlaň, čímž dal Koně pokyn, aby zůstala. Tancovala na místě celá netrpělivá pustit se po stopě toho, co cítila.

„Teď momentálně nikdo," odpověděla správkyně parku.

„Dobře. Nechám svého psa hledat, a když na něco narazíme, dám ti vědět."

„Chceš, abych ti poslala někoho na pomoc?"

Max se podíval na Konu. Stála tam napnutá jako struna, tak soustředěná na pach, který zachytila, že se sotva dokázala ovládnout. „Ne, můj pes by do té doby vyletěl z kůže, takže ať už je to cokoli, vsadím se, že to je blízko. Nejdřív to najdeme, ať víme, co to je."

Zatímco Max mluvil, Koně se naježila srst na hřbetě. Max rázem zbystřil.

„Dobře, tak mi aspoň řekni, kde jsi, ať můžu dát někomu vědět, že se možná budou muset brzy vydat tvým směrem."

Max přečetl ze svého telefonu souřadnice a tiše dodal: „Zavolám ti, až to najdu."

„Buď v tom velkém zlém lese opatrný," popíchla ho Piper.

Max zavěsil a trhl sebou, když Kona znovu vyštěkla. Napadlo ho, kdy asi přišel o svou mladickou odvahu. Zatraceně, byl zvyklý vyskakovat z helikoptéry za nepřátelskou linií. A teď stál ve virginských lesích vystrašený z představy mrtvého těla.

„Kono, hledej!" přikázal a pokynul rukou před sebe.

Kona s radostným vyštěknutím vystřelila vpřed jako černá kometa.

Při pátrání obcházela v kruzích sem a tam a nechala se vést pachem vznášejícím se ve vzduchu. Vedla Maxe do příkrého svahu, skrz pole ovesné trávy ke skupince javorů. Slunce už vystoupalo výš a jeho paprsky začínaly prohřívat svěží podzimní vzduch. Jak se vzdalovali od stezky, cítil Max stále silnější pach vlhké hlíny.

Kona začala své okruhy stále zužovat, což byl neklamný signál, že se blíží svému cíli.

Vyšplhali na kamenný sráz a ocitli se na vyhlídce, odkud se otvíral pohled na celé říční údolí. Max zpomalil, aby se rozhlédl po řece Shenandoah, jež se zbarvená slunečními paprsky do oslnivě rudého a oranžového třpytu líně proplétala mezi zvlněnými okolními pahorky.

Kona před ním zavrčela. Pak bez jakéhokoli varování prudce vyrazila směrem do lesa pod nimi.

Max se plnou rychlostí rozeběhl za ní, aby ji neztratil. Listoví s klesajícím svahem houstlo. Větve ho šlehaly do tváře, jak se slepě hnal podrostem.

„Hej!“ křikl. „Stůj, Kono!“

Poprvé jeho příkaz zcela ignorovala.

Něco bylo zatraceně špatně.

Neviděl, kde je, tak se hnal po zvucích svého padesátikilového psa, který pádil lesem, jako kdyby byl ďáblovi v patách. Max vyběhl z lesa a ocitl se na mýtině zhruba v polovině hory, kde Kona pobíhala v kruzích a nepřestávala štěkat. Takhle se chovat ji ještě nikdy neviděl.

Na kamenitou planinu svažující se k ostrému srázu dopadaly stíny vysokých stromů. Zastavil se a pomalým krokem se vydal vpřed, přičemž kolem sebe pátral očima po tom, co Konu tak rozrušilo.

„Hledej!“ přikázal v naději, že tak zúží oblast, kde by měl hledat.

Kona zakňučela a zmateně se posadila. Navzdory svým zkušenostem byla rozrušená z toho, že nedokáže určit, odkud pach, který zachytila, přichází.

Max opatrně došel rozeklanou mýtinou ke Koně, která seděla na malém balvanu. Kolem neviděl nic než skálu a několik trsů nízké trávy. Žádný úkryt, kde by se dalo schovat tělo.

„Co se děje? To je tvůj první falešný poplach?" Předklonil se a natáhl ruku, aby ji povzbudivě podrbal.

Jak se sehnul, země se pohnula.

Přestože od jeho výcviku uběhly už roky, ozvaly se v něm staré instinkty a Max se pokusil vrhnout do strany. Příliš pozdě.

Půda pod nohama se mu sesula v přívalu kamenů a hlíny.

Rozhodil rukama a zřítil se do temnoty pod sebou.

Včas se mu podařilo skrčit nohy, aby na ně dopadl. Zasténal bolestí a kolena se mu silou nárazu podlomila.

Zakryl si hlavu rukama, aby se tak ochránil před padajícími kameny, které ho zasypaly. Kona vysoko nad ním divoce štěkala, zmatená z náhlého zmizení svého člověka.

„Jsem v pořádku, Kono," křikl Max, když se příval suti zastavil. „Všechno je v pořádku."

Zvuk jeho hlasu psa trochu uklidnil, takže přestal štěkat a dál jen kňučel. Max se postavil, otřel si z obličeje vrstvu špíny a snažil se zjistit, kde se to k čertu ocitl. Když jeho oči přivykly přítmí, všiml si, že se nachází v malé oválné jeskyni. Nebyla větší než jeho ložnice a jediný viditelný otvor byla dlouhá horizontální průrva na opačné straně. Díra, kterou dovnitř propadl, byla dobrých šest metrů nad ním. To bylo příliš vysoko, než aby se jí mohl dostat ven.

„Vypadá to, že jsem spadl do nějakého závrtu," řekl si pro sebe. Vytáhl telefon, ale neměl žádný signál. „Hej, Kono," řekl uklidňujícím hlasem. „Pokusím se najít jinou cestu

ven.“ Podíval se na puklinu v protější stěně. Musel by si lehnout na zem a úzkou škvírou se protáhnout. Měl pocit, že z druhé strany vidí slabé světlo.

Kona mu stále přecházela kolem díry nad hlavou. Max dostal strach, aby neskočila dolů. „Zůstaň, Kono. Zůstaň.“

Pes nespokojeně vyštěkl, ale posadil se na okraj závrtu a zůstal koukat dolů.

Max udělal krok vpřed a uslyšel, jak mu pod nohou něco prasklo. Poprvé se podíval na zem.

Mezi čerstvě popadanými kameny bylo vidět bledou kost. Zadržel dech a dřepl si, aby se podíval lépe. Pod tenkou vrstvou zřícené hlíny byly na dně jeskyně vidět roztroušené další kosti.

„Proboha, jen ať to není doupě medvěda,“ zamumlal si pro sebe. V ústech mu náhle vyschlo. Ale žádný čerstvý zvířecí pach necítil. Když si kosti lépe prohlédl, zježily se mu chloupky na zátylku, podobně jako se Koně ježila srst na hřbetu. Zvedl kulatou kost, která mu ležela u nohou. Když jí otočil, zjistil, že se dívá do prázdných očnic lidské lebky.

Se sevřeným žaludkem zvedl jinou, dlouhou kost. Rozhodně lidskou.

„Tak jsi opravdu našla mrtvolu, Kono,“ pronesl šeptem.

Jistými pohyby odhrnul hlínu a odhalil tak dvě další lidské lebky a přinejmenším tři kosti končetin, žebra a klíční kost. Přestože už byly dávno zbavené masa, našel několik rozpadajících se útržků potrhané rudé a zlaté látky.

Na chvíli se ho zmocnil strach, že se nedostane ven a umře tam.

„Nebuď směšný,“ napomenul se. „Piper ví, že jsi tady. Když se neozveš, někoho za tebou pošle.“

Zvuk vlastního hlasu rozptýlil jeho iracionální obavy.

Zklidni dýchání, vyhodnoť situaci, jednej – zopakoval si poučku z výcviku.

Zapnul na svém mobilu svítilnu a rozmáchl se jím kolem sebe. V jeho jasném světle se po dně jeskyně roztančily ostré stíny roztroušených kostí.

Pokusil se udělat opatrný krok, ale pod nohou mu jako suchá větvička praskla další kost. Max ztěžka polkl a po zádech mu přeběhl mráz.

Rozhodně nemohlo jít o ztracené turisty nebo oběti útoku medvěda. Někdo je všechny zavraždil. Nechtěl místo činu narušovat dál. Pevně sevřel ústa a přemýšlel. Věděl, že brzy by měl dorazit někdo ze správy parku a že jakmile se přiblíží, Kona ho upozorní. Brzy ho najdou.

„Jen klid, holka," křikl znovu na Konu. „Chvilku si tu asi pobudeme."

Pes jeho pokyn potvrdil krátkým štěknutím.

Maxwell Cho, obklopený mrtvými, si dřepl a čekal.

MĚSTSKÝ DŮM SAYER ALTAIROVÉ
ALEXANDRIA, VIRGINIA

Neurovědkyně FBI Sayer Altairová se s strhnutím a sevřeným hrudníkem probudila. Pocit, že ji postřelili, ji naplnil panikou a ona se instinktivně natáhla po pistoli na nočním stolku.

Namísto toho, aby se její prsty obemkly kolem chladného kovu, dotkly se něčeho chladného a vlhkého.

Když se jí podařilo rozlepit oči, uviděla, že na ní sedí její neohrabaný třínohý pes a strká do ní vlhkým čumákem, aby ho pohladila.

„Zatraceně, Vespere, chtěla jsem si ještě pár minut pospat."

Zvíře se stříbřitou srstí ji zcela ignorovalo a s jazykem vyplazeným v přihlouplém úsměvu ji znovu šťouchlo do ruky.

Na chvíli ji jeho chování a neodbytnost naštvaly. Srdce jí z noční můry ještě pořád divoce tlouklo. Tváří v tvář takové čiré pošetilosti ale nebylo možné zlobit se dlouho.

„Dobře, dobře, ty otravný pse. Co budeš dělat, až budu zase muset do terénu?"

Za pár dnů se konečně měla po šesti dlouhých měsících, které musela strávit v kanceláři, vrátit zpátky do práce

v terénu. Vesper si za tu dobu rozhodně zvykl na její pravidelný denní režim.

Když uslyšel její šťastný hlas, překulil se na záda a Sayer ho laškovně podrbala na břiše.

Z rány po kulce v rameni už jí nevystřelovala bolest, kdykoli paží pohnula. Ani když se jí v klíně vrtěl pes, nezbylo po ní už nic než tupý pocit hluboko ve svalu.

Když odezněl počáteční šok z bolesti a skutečnosti, že byla postřelena, pustila se Sayer do práce na svém výzkumu. Jako neurobioložka z národního centra pro analýzu násilného zločinu FBI studovala mozky sériových vrahů. Zatímco musela absolvovat povinná psychologická vyšetření a nekonečnou řadu fyzioterapií, využila volného času k uzavření svého posledního projektu a sepsání reportů, aby mohla začít s novým výzkumem, postaveném na rozhovorech s psychopaty bez záznamů v rejstříku trestů, a skenováním jejich mozků. Chtěla zjistit, proč se z některých psychopatů stanou chirurgové nebo právníci a z jiných sérioví vrazi.

Během času mimo službu se taky pokusila blíž podívat na záhadnou smrt svého snoubence Jakea, ale tady se její úsilí nesetkalo s úspěchem. Věděla jenom, že byl zabit ve službě a že oficiální verze FBI je lež.

Navzdory vzrušení z dalšího kroku v jejím výzkumu jí chybělo, že nemůže pracovat se svým týmem na vyšetřování případů sériových vražd.

„Jsi vzhůru, Sayer?“ ozvala se Adi z obývacího pokoje. Sayer sebou trhla. I když od chvíle, kdy si k sobě osmnáctiletou dívku nastěhovala, uběhlo už několik měsíců, pořád občas zapomínala, že u ní bydlí. „Zase jsi v televizi,“ křikla Adi pobaveně.

„Zatraceně.“ Sayer se vyprostila zpod Vespera, odhrnula stranou stoh složek o Jakeově smrti a doklopýtala do pokoje.

Adi Stephanopolisová ležela natažená na futonu, jednou rukou si pohrávala s blednoucím růžovým pramenem vlasů a ve druhé držela hrnek kávy. V klíně měla položenou tlustou učebnici. Sayer věděla, že má zavřená víčka proto, aby ukryla bouři emocí, která by se jí v hnědých očích jinak zračila.

V televizi právě energická reportérka s blonďatými vlasy dávala na odiv své oslnivě bílé zuby. „Agentka FBI Sayer Altairová možná odhalila korupci v řadách FBI, ale nejsem si tak jistá, že stojí na správné straně."

Žena v kostýmu s hranatou bradou vedle ní horečně přikyvovala. „Souhlasím, Bethany. Je agentka Altairová hrdinka, nebo je ve skutečnosti zosobněním korupční kultury, kterou odhalila?"

Sayer přiskočila k televizi a vypnula ji.

„Hej!" nadzvedla se Adi.

„To stačilo!"

„Právě se chystali mluvit o tom, jak jsi před miliony let praštila toho reportéra." Adi se na Sayer škádlivě pousmála.

Adi nebrala žádné z otázek, které zazněly v televizi, vážně, protože věděla líp než kdokoli jiný, čím si Sayer prošla. A věděla, že málem při záchraně jejího života zemřela.

Před šesti měsíci Sayer v řadách FBI odhalila mnohonásobnou sériovou vražedkyni. Vražedkyni, která Adi unesla a postřelila Sayer i jejího psa. Kongres teď připravoval soudní stání a hledal obětního beránka. Od chvíle, kdy se ukázalo, že se mezi agenty FBI ukrýval vrah, byla celá organizace neustále vláčena blátem. Polovina Quantica se uzavřela a nezávislý vyšetřovatel začal zpětně procházet stovky již uzavřených případů.

Sayer popadla mobil a odběhla do kuchyně pro kávu. Byla rozhodnutá té reportérce zavolat, jen co do sebe dostane dostatek kofeinu.

Zvedla ještě teplou a skoro prázdnou konvici na vodu. S nespokojeným zabručením se natáhla po sklenici s kávou a zatřásla jí.

„Ty jsi dobrala kafe?“ křikla na Adi.

„Jejda, promiň.“

Sayer se podívala na svůj prázdný hrnek a zhluboka se nadechla. Když procházela obývacím pokojem ven z bytu, měřila si Adi nasupeným pohledem. Její soused, který bydlel o patro níž a byl v podstatě druhým majitelem Vespera, Tino de la Vega, seděl na jejich společné zahradě. Vesper radostně seskákal po schodech dolů, aby pozdravil svého druhého člověka.

„Á, moje nejmilejší zvířátko!“ Podsaditý muž s kovovými obroučkami a naježeným knírem se široce usmál a podrbal psa za ušima. „Jak se máš v tohle krásné…“ Při pohledu na Sayer, která ve svém červeném flanelovém pyžamu a s vlasy divoce rozcuchanými scházela dolů, se odmlčel.

„Kafe?“ vrazila mu Sayer prázdný hrnek do ruky.

Zasmál se. „No, ty jsi dnes ráno učiněné sluníčko.“

Sayer se zamračila. „To ďáblovo sémě, které jsem si z laskavosti svého srdce nasadila do bytu, mi právě dopila kafe, aniž by mi řekla, že nám dochází. Mám ji zabít teď, nebo mám počkat, až si konečně dám kávu?“

„Jsem si celkem jistý, že by sis nejdřív měla dát tu kávu. Právě jsem uvařil čerstvou.“

Vešla do Tinova bytu v jejich společném přestavěném koloniálním městském domě a nalila si plný hrnek. Opatrně se s ním usadila k zahradnímu stolku. V čerstvém, rosou prosyceném podzimním vzduchu a svěžím ranním světle vypadala zahrada jako vystřižená z nějaké pohádky.

Ten pohled spolu se silnou oříškovou vůní kávy poněkud zmírnil vražednou náladu Sayer.

Podívala se na svého souseda na opačném konci stolu. Po odchodu z armády se stal významným šéfkuchařem. Když ale zjistil, že je gay, rozvedl se a odešel z práce. Sayer si byla celkem jistá, že si právě prochází nefalšovanou krizí středního věku. Celé dny trávil zahradničením, hraním si s Vesperem a čtením, zatímco přemýšlel o něčem smysluplném, co by mohl dělat.

„Máš dneska ráno další pohovor na nějaké stupidní místo?“ zeptal se Tino s lehkým opovržením.

Sayer zakroutila hlavou. „Dnes ráno ne, ale na večer mám jeden domluvený.“ Chtěla to rozvinout, ale zazvonil jí telefon.

Ignorovala ho.

„Nevezmeš to?“

„Jen další reportér,“ řekla nahrbená nad svým hrnkem.

Telefon ztichl, ale vzápětí začal zvonit znovu.

„Co když to je tvoje babička?“ poznamenal Tino se zdviženým obočím. Dokonce už i bývalý vojenský vyjednávač věděl, že s její babičkou si není radno zahrávat.

Sayer s povzdechem vytáhla telefon z kapsy.

„Sakra, to je Holtová!“ Rychle hovor přijala. Vesper z napětí v jejím hlase nadskočil.

„Sayer,“ vyštěkla zástupkyně ředitele Janice Holtová svým obvyklým ostrým tónem. Vedoucí skupiny pro řešení kritických mimořádných událostí pověřená vedením Quantica jednala maximálně prakticky. Tato silná žena dokonale dostávala své pověsti ostřílené válečnice.

Sayer se nad tím důvěrně známým tónem usmála. „Zástupkyně ředitele Holtová?“

„Máte případ.“

„Už? Myslela jsem, že jsem mimo službu až do příštího týdne.“

„Ne. Kvůli těm nesmyslným slyšením v Kongresu máme zatracený nedostatek lidí a mně na stole leží formulář,

podle kterého jste zařazena zpátky do práce v terénu. Je čas zvednout zadek a vrátit se do práce. Jeden z našich agentů spadl v národním parku Shenandoah do závrtu plného lidských ostatků. Už nás kontaktovala správa parku a já tam poslala techniky a soudního lékaře. Chvíli jim bude trvat, než všechny kosterní ostatky exhumují, ale já chci, abyste si hned nasadila helmu a vlezla tam."

„Kostry… Nějaké podrobnosti o tom, o kolik těl se jedná a jak dlouho tam byla?"

„Ještě ne. U jižního vstupu do parku na vás čeká náš agent Maxwell Cho. Dovede vás na místo činu a cestou vám podá bližší informace."

„Myslíte, že jde o vychladlý případ?" zeptala se Sayer, přičemž se snažila neznít moc zklamaně.

„Je to možné," povzdechla si zástupkyně. „Poslouchejte, vím, že se nemůžete dočkat, až se pustíte do něčeho aktivního, ale chci, abyste začala zvolna na případu, ve kterém po vás nikdo nebude střílet. Nechám vám poslat potřebné soubory. Všichni nás teď sledují, tak to nezvorejte." Holtová zavěsila.

Bylo to tak nečekané, že Sayer překvapeně zamrkala.

„Takže se vracíš do terénu?" zeptal se Tino. Očividně z toho nebyl zrovna nadšený.

„Agentko Altairová, zpátky do akce." Sayer do sebe obrátila zbytek kávy a vyběhla po schodech nahoru, aby se převlékla.

SHENANDOAH
NÁRODNÍ PARK, VIRGINIA

Sayer sjela na svém motoveteránu ze silnice Highway 64 na Skyline Drive. Ke vstupu do Národního parku Shenandoah se musela úzkou cestou proplétat několik kilometrů. Skrz koruny stromů dopadaly paprsky pozdního ranního slunce, které zbarvovaly oblohu tak, že vypadala jako v plamenech.

Zastavila svůj Matchless Silver Hawk u nízké kamenné zídky postavené kolem stanice správy parku, sundala si přilbu a nasála chladný horský vzduch. Po takové době, kterou strávila zalezlá v kanceláři, bylo fajn být zpátky v terénu.

Na zídce uvolněně seděl muž střední výšky v turistické výstroji a u nohou mu ležel schoulený velký černý pes. „Á, starší zvláštní agentka Altairová, viděl jsem vás v televizi.“ Vyrazil k ní a s vřelým úsměvem jí podával ruku. Z jeho opálených tváří, širokých ramen a nakrátko střižených vlasů bylo patrné, že sloužil v armádě.

Když si potřásali rukama, nervózně se usmála. Její tvář byla během několika uplynulých měsíců v médiích často vidět a ona si začínala dělat starosti, jestli vůbec někdy získá svou anonymitu zpět. Jediná výhoda toho, že byla tak často v televizi, spočívala v tom, že nikdo nebyl překvapený,

že agentkou FBI může být žena se snědou pletí, které je něco přes třicet.

„A vy musíte být ten agent, co našel místo činu," řekla Sayer.

„Myslím, že vhodnější by bylo říct, že jsem se do něj *zřítil*. Jsem Max Cho z jednotky K9." Pes podobný vlkovi se postavil vedle něj. „Tohle je Kona, pes na detekci lidských ostatků. To ona si zaslouží pochvalu, že ta těla našla." Něžně ji pohladil po hlavě. „Proč nezaparkujete motorku tady? Můžeme na místo dojet mým náklaďákem."

Americká vlajka nad stanicí správy parku se zatřepetala v náhlém poryvu větru. Když se Sayer ohlédla přes rameno, s překvapením zjistila, že se na jasně modré obloze začínají objevovat mraky. Do Maxova auta nastupovala s lehkou nervozitou z blížící se bouřky.

„Zástupkyně Holtová říkala, že jste členem washingtonské jednotky. Co jste tu dnes s Konou dělali?" zeptala se Sayer cestou do hor.

„Měl jsem mít volno. Chtěl jsem si ráno udělat výlet k hoře Turk a pak se vydat do Rockfish Gap a odpoledne tam navštívit mou matku."

„To je docela dost na den volna," poznamenala Sayer a zkusila Konu podrbat za uchem. Vesper by se rázem proměnil v nadšeně se zmítající chlupatou kouli, ale Kona se ani nepohnula. Seděla s vypnutou hrudí, pozornost upřenou vpřed.

Max se zasmál. „Promiňte, nechová se jako normální pes. Je to to nejvážnější zvíře, se kterým jsem kdy pracoval."

Sjeli ze Skyline Drive na něco, co by Sayer jen blahosklonně označila za cestu. A že bývala blahosklonná opravdu zřídka. Se zrakem upřeným před sebe Max zkušeně zápasil s volantem náklaďáku tancujícího po štěrkovité cestě. Sayer se málem musela smát, jak Max s Konou sledovali cestu se stejným soustředěním.

„Takže vy jste tady vyrostl?“ zeptala se.

„Narodil jsem se tu. Vyrůstal jsem v Rockfish Gap, kterým jste cestou sem projela.“

„Já projela městem?“

Max přikývl. „Přesně tak. Je to spíš jen pár domů na úpatí hory než město.“

„Víte o nějakých pohřešovaných osobách z okolí, které by mohly být našimi oběťmi?“

„V průběhu let se pár lidí v parku pohřešovalo, ale ne takový počet.“

„Jak staré mohou ty kosti být? Chci říct, dokázala by Kona najít deset let staré ostatky? Nebo ještě starší?“ zeptala se agentka.

Max se láskyplně podíval na svého psa. „Během závěrečných zkoušek našla třicet let starý lidský obratel zakopaný půl metru pod zemí. Ale slyšel jsem o psech, kteří dokážou najít ostatky staré i dvě stě, tři sta let.“

„Sakra, to je úžasné.“

Najeli na hrbol, který je všechny vystřelil ke střeše auta. Sayer si podrbala hlavu v místech, kde narazila do tvrdého kovu.

„Omlouvám se. Jsou to staré důlní cesty. Nahlásím na správě parku, aby sem odpoledne poslali grejdr, co to tu srovná.“

Sayer souhlasně zabručela.

Max se usmíval. Očividně si zápas s dvěma tunami oceli na nerovné cestě do hor užíval.

Když dorazili k malému šiku terénních vozidel FBI, správy parku a auta soudního lékaře, dalo se do lehkého deště.

Max kývl hlavou ven a podal Sayer pončo a rukavice. „Asi si nechcete zašpinit svoji motorkářskou bundu.“

Sayer si sklesle sundala vínově červenou koženou bundu a na tričko si navlékla tenkou pláštěnku. V tu chvíli si

přála, aby se na cestu do lesa lépe připravila. Rozhodně nebyla zvyklá se pohybovat v přírodě. Alespoň že na nohou měla boty s podrážkou Vibram.

Max s Konou seskočili z náklaďáku, dokonale uvyklí nepříznivému počasí. Na rozdíl od extravagantní světle zelené pláštěnky, kterou si oblékla Sayer, měl na sobě Max silnou bundu, která vypadala velmi pohodlně. Pes poslušně kráčel po jeho boku, jako by byl jeho součástí.

Sayer s povzdechem vystoupila do chladného deště. Pončo se jí okamžitě přilepilo na kůži a po těle jí přeběhl mráz. Alespoň že rukavice, které jí Max dal, byly teplé. Opasek se zbraní a baterkou jí připadal těžší, než si pamatovala. Šest měsíců byla dlouhá doba.

„Je to jen pár set metrů tímhle směrem," křikl na ni Max s trochu otravujícím nadšením. „Soudní lékař a technici jsou už na místě."

Sayer pocítila náhlé znepokojení. Přestože většina laboratoří již byla otevřena, kancelář soudního lékaře v Quanticu stále zůstávala kvůli probíhajícímu vyšetřování vedeného Kongresem uzavřena a ona tak neměla tušení, koho poslali. Stát Virginia měl vlastního soudního lékaře, takže možná někoho místního? Soudní lékař mohl celý případ rozlousknout, nebo zhatit a Sayer si rozhodně nepřála, aby musela ztrácet čas s nějakým nováčkem.

„Takže," křikla Sayer na Maxe, „jak vypadá okolní krajina? Jsme v blízkosti něčeho?"

Max a Kona zpomalili, aby mohli jít spolu. „Přijela jste po Skyline Drive, která vede z Rockfish Gap do Front Royal." Max vedl Sayer hustým podrostem. „I když jsme jen pár hodin cesty od Washingtonu, je to tu pěkná divočina. Obzvlášť dál po Skyline, která vás odvede padesát nebo šedesát kilometrů od jakékoli cesty, po které byste se dostala do civilizace."

„Táhněte!" přerušil Maxe výkřik, který se ozval před nimi.

Sayer z napětí zřejmého v hlase instinktivně sáhla po zbrani. Max se po ní se zvednutým obočím ohlédl. Uvědomila si, že se chová nervózně. Nejspíš to bylo z prvního dne v terénu. Spustila ruku a ignorovala Maxův pohled. Prošli křovím a ocitli se na malé mýtině.

Čtyři správci parku zápasili s modrou plachtou vzpínající se v silném větru jako plachta a snažili se ji natáhnout přes rozeklanou díru v zemi.

Stranou stála zavalitá žena v nepadnoucí uniformě správce parku a křičela pokyny. Byla tak velká, že se jí ramena lehce svažovala do strany, zřejmě pod její obrovskou masou a tíhou. „Wille, uvaž to výš! Lydie, musíš ten cíp natáhnout doleva!"

„Piper, jestli nám nehodláš pomoct, tak aspoň mlč," křikl jeden ze správců.

Částečně v rozpacích nad tím, že byla okřiknuta, obrátila žena svou pozornost k Maxovi a Sayer. Rázným krokem vyrazila k nim, přičemž se jí od okraje hnědého klobouku se širokou krempou odrážely dešťové kapky. S buclatými tvářemi, pihovatou světlou pletí, trochu střapatými, slámově blonďatými vlasy a podsaditou postavou vypadala jako obránce amerického fotbalu nacpaný v těle dítěte na obrázku na dětské výživě.

Správkyně na Maxe nadšeně mávala. „Nazdar, Maxi." Pak se otočila k Sayer. „Piper MacLaughlinová, k vašim službám." Přimhouřila oči v lehkém úsměvu. „Budu vaší průvodkyní po parku. Vy musíte být agentka Altairová."

„Ráda vás poznávám, správkyně MacLaughlinová."

Správkyně se krátce zasmála. „Říkejte mi Piper."

„Ráda vás poznávám, Piper. Vy dva se znáte?" podívala se Sayer na podsaditého agenta a pak zpátky na zavalitou správkyni.

„Piper už tady patří k inventáři. Jak dlouho tu pracuješ, dvacet let?" zeptal se Max.

„Jenom šestnáct," opáčila Piper.

„Pracuje tu déle než kterýkoli jiný správce, je to veteránka."

„Prostě patřím do lesa, to je všechno," podívala se Piper na okolní stromy s laskavou vřelostí, kterou se člověk obvykle dívá na své milované.

Když se Sayer na Maxe a Piper podívala, neubránila se myšlence, jestli jsou všichni v tamních horách vždy tak plní entuziasmu. „Tak, co mi můžete říct?"

„Dostali jsme se tady do pěkné šlamastyky, co?" Piper je oba odvedla pod modrou plachtu, jejíž zajišťování ostatní správci právě dokončovali. „Ještě nejsme hotovi. Brzy bychom tu měli mít několik plátěných stříšek. Vaši technici jsou už dole v jeskyni," ukázala na rozeklanou díru.

Sayer se naklonila, aby se podívala, ale viděla jen provazový žebřík ztrácející se ve tmě.

Max před ní natáhl ruku. „Radši nechoďte moc blízko, abyste nezpůsobila další propad."

Sayer o půl kroku poodstoupila a podívala se na kamenitou zem, na které stáli. „Vypadá to, že tu jsme uprostřed ničeho. Není to místo, na které náhodně narazíte. Myslíte si, že ten, kdo tam ta těla hodil, může být odněkud z okolí?"

Piper se zatvářila zamyšleně. „Je to možné. Pojďte, nejdřív vám ukážu, jak se ty kostry dostaly do jeskyně." Vedla je k nízkému hřebenu.

Zastavila se u malé skalní římsy asi šest metrů od závrtu a skočila dolů. Vybavení jí při dopadu zachrastilo. „Pojďte, musíte na tuhle stranu, abyste to viděli."

Sayer taky seskočila dolů. U samé paty římsy byla ve skále horizontální puklina.

„Podívejte," posvítila Piper baterkou do díry, „ten, kdo tam ta těla nechal, je musel protáhnout tudy."

Max se předklonil a hvízdl. „Když jsem byl v jeskyni, viděl jsem, kam ústí. Je to jako otvor v automatu pro vracení

knížek v knihovně. Ideální způsob, jak se zbavit mrtvých těl."

Sayer se zamračila a rozhlédla se kolem. Nikde nic než kameny a stromy. Vytáhla z kapsy své jantarové korálky pro štěstí, a zatímco pohledem zkoumala okolní scenerii, zamyšleně si s nimi pohrávala. Původně je dostala jako dárek od otce. Pomáhaly jí soustředit se.

„Jsou tu tyhle jeskyně obvyklé?" zeptala se.

„Ano, samozřejmě," odpověděla Piper s rošťáckým úsměvem. „Tyhle hory jsou plné úžasných přírodních výtvorů..." Široce rozhodila rukama po okolní přírodě.

„Promiňte?"

„Chtěla jsem říct, že tohle místo je posvátné. Rozumíte? Posvátné, jako božské... ale taky plné děr..."

Max si odfrkl.

Sayer zvedla obočí.

„Promiňte." Piper si odkašlala. „Ano, celé tohle je krasová oblast z pórovitého vápence prostoupeného žulou. V průběhu let voda rozrušila měkčí skály, a proto je celá oblast plná jeskyní, z nichž některé jsou tak velké, že připomínají podzemní katedrály. Pod zemí tu jsou celé řeky a jezera."

Sayer se otočila kolem dokola. „Tenhle vchod může být víc než devět metrů od důlní cesty. Kolik lidí o ní ví?"

Piper pokrčila rameny. „Podél západního hřebene hor se nacházela spousta dolů. Většina cest je už zarostlá, ale není je těžké vyčistit. Děti z města je využívají, když si sem vyrazí uspořádat párty, takže o nich budou vědět nejspíš všichni, kdo žijí poblíž."

„Takže náš vrah je pravděpodobně místní. Mohl sem ta těla někdo přivézt?" Sayer se znovu rozhlédla kolem. „Chci říct, že mi to tu připadá dost odlehlé."

„Ano, může to působit odlehle, ale, jak jste sama řekla, jsme jen pár metrů od staré cesty a pár set metrů od hlavní

stezky. Na jeskyni mohl narazit kdokoli, kdo se sem vydal na výlet. Kromě toho jsme poblíž hranice parku, takže by nebylo příliš složité dostat se sem z údolí." Piper ukázala na mírný svah. „Asi dvacet kilometrů vzdušnou čarou odsud leží několik menších městeček."

„Dobře, Piper, jste pověřenou kontaktní osobou pro styk s policií, proč jste o tom, co jsme našli, neinformovala místní policejní oddělení? Budu potřebovat mapu oblasti, pokud možno s vyznačenými starými důlními cestami."

„Už jsem obvolala všechna místní oddělení. Tady se novinky šíří hodně rychle, je lépe se snažit být rychlejší. A nikdo neudělal mapu se všemi starými důlními cestami, ale dokázala bych je s několika místními zakreslit do topografické mapy," nabídla se Piper.

„Skvěle," přikývla Sayer a s korálky, které stále mnula mezi prsty, se obrátila zpátky k úzké puklině. Byla necelý metr vysoká a asi dva metry široká. Opravdu ideální úkryt lidského těla.

„Takže tahle díra vede do jeskyně?" Naklonila se blíž. Z otvoru vycházel vyčpělý teplý vzduch.

„Ano," přitakala Piper. „Je to plochá malá skluzavka, jako ty tobogány v aquaparcích, jen s tím rozdílem, že tady máte skálu jen pár centimetrů od hlavy. Asi byste si mohla lehnout a sklouznout se dolů, ale nedoporučovala bych to."

„Budeme muset dolů někoho poslat, aby zkontroloval, zda tam neuvízly nějaké další ostatky."

Piper pomalu přikývla. „Můžu dolů poslat někoho z našich správců."

„Skvěle," řekla znovu Sayer. Chvilku jen zůstala stát a absorbovala celou scénu. Bylo to odlehlé, ale snadno přístupné místo. Vrah nejspíš musel mrtvá těla táhnout jen pár metrů, na což nebyla potřeba žádná extra fyzička. „Dobře, jak se dostanu dolů ke svému týmu?"

„Pomocí provazového žebříku spuštěného z okraje propadu," řekla Piper.

Sayer se pokusila usmát, ale nejspíš se místo toho ušklíbla. Schovala korálky zpátky do kapsy a přemýšlela, co šplhání po nějakém zatraceném provazovém žebříku udělá s jejím ramenem.

Vrátila se zpátky k díře. Právě se chystala slézt dolů, když se od lesa ozval zlostný výkřik. „Maxwell Cho!"

Na mýtinu se vyřítil hubený a vysoký rudolící muž v jasně modré policejní uniformě. „Kde je?" vybafl na Maxe.

„Kyle," Max zvedl ruce, jako kdyby se vzdával, „ještě nic nevíme."

„Vím, že jste našli lidské ostatky." Policista namířil prstem na Maxe a vykročil k němu. „Je tady?"

Kona vycítila nebezpečí a přimkla se blíž ke svému pánovi.

Sayer se postavila mezi Maxe a rozčileného policistu. „Jsem starší zvláštní agentka FBI Altairová. A vy jste?"

Vytáhlý muž byl vyšší než Sayer a zíral přes ni na Maxe.

„Důstojníku…," dožadovala se Sayer pozornosti.

Konečně se na ni podíval, nozdry rozšířené vztekem. „Omlouvám se. Kyle Nelson, šerif policejního oddělení v Rockfish Gap." Pevně jí sevřel ruku a potřásl s ní. Z očí mu čišel takový odpor, že se Sayer málem otřásla. Ve tváři mu lehce škubalo a ústa se mu tak kroutila do nepřirozené grimasy.

„Koho přesně hledáte, šerife Nelsone?" zeptala se nahlas.

Mluvil s lehkým jižanským přízvukem. Hlas mu překypoval zlobou. „Přišel jsem se podívat, jestli jste našli moji sestru. Ztratila se před sedmnácti lety a mě napadlo… a pak sem přijdu a najdu na místě činu Maxe Choa." Kyle to jméno doslova vyplivl.

Sayer se podívala na Maxe, který měl vytřeštěné oči. Jednu ruku pořád držel ve vzduchu a druhou měl položenou na hlavě Kony, aby ji uklidnil.

„Nezmínil jste se o žádné pohřešované dívce," řekla Maxovi.

„Samozřejmě že ne," odfrkl si Kyle Nelson.

Sayer cítila, jak vzduch mezi Maxem a Kylem doslova srší napětím. „Dobře, nevím, co se tady děje, ale stáním nad místem činu to určitě nevyřešíme. Nejdřív ho musím zajistit, aby technici mohli pracovat, a pak chci slyšet, o co jde. Šerife Nelsone, až zřídíme základnu, přijdete za mnou a povíte mi o své sestře všechno. Teď vás ale musím požádat, abyste se vrátil zpátky do města." Pak se obrátila na Maxe. „Je tu dost správců parku, kteří nemají co na práci. Vezměte si je s Piper na starosti a ať prohledají okolí. Hledejte stopy nedávné aktivity, odpadky, cokoli. Pročesejte terén v okolí jednoho a půl kilometru."

Šerif se zhluboka nadechl, jako kdyby se snažil ovládnout emoce. Max spustil ruce a rázně přikývl.

„Dobře, agentko Altairová. Omlouvám se za to, jak jsem sem vtrhl." Kyle se mírně uklonil hlavou. „Později se dnes za vámi zastavím, abychom si promluvili. Pokud chcete, můžu vám sem poslat jednoho z mých mužů, aby vám to tu pomohl zajistit."

„Cením si vaší nabídky. Nejdřív se potřebuji trochu zorientovat, pak vám dám vědět, pokud by se nám vaše pomoc hodila."

Kyle se znovu uklonil. Ještě jednou vrhl pohledem po Maxovi a odešel. Na okraji mýtiny se znovu ohlédl po závrtu. „Agentko Altairová, je možné, že jste právě našli moji sestru…"

Teď, když z něj hněv vyprchal, všimla si Sayer zármutku v jeho očích. „Rozumím," řekla.

Žádal o úctu k mrtvé.

SHENANDOAH
NÁRODNÍ PARK, VIRGINIA

Se srdcem stále bušícím z konfrontace mezi Maxem a Kylem se Sayer vydala po provazovém žebříku do jeskyně. Přesně to potřebovala, rozepři mezi místními policisty a jedním z jejich agentů.

Jak slézala dolů, začalo jí v jizvě v rameni bolestivě cukat, což ji odvedlo myšlenky od roztržky, která právě nahoře proběhla. Zhluboka se nadechla. Snažila se bolest přijmout a nechat ji rozplynout, jak jí to radil psychoterapeut. Namísto toho, aby se bolest rozplynula, soustředila se jí v rameni. Když dosáhla dna jeskyně, musela už zatínat zuby, aby ji překonala.

Znovu se zhluboka nadechla a protřepala si paže, aby uvolnila nahromaděné napětí. Otočila se, aby se rozhlédla kolem, ale rázem ji oslepila světla reflektorů. Na chvíli nedokázala vnímat nic než tlumený zvuk deště.

„Sayer," pozdravil ji ostrý hlas.

Ostrý hlas, který poznávala.

„Dano?"

V prudkém světle se před ní zhmotnila padesátiletá žena v oblečení do deště. Forenzní antropoložka Dana Wilbanksová, drobná jako komár, ale tvrdá jako kámen, měla

pořád stejně bystré zelené oči a lehký úsměv na sevřených rtech, jako když se s ní Sayer před lety poprvé setkala. Než Jake, snoubenec Sayer, zemřel, trávili všichni tři spolu spoustu hodin v hospodě před ústředím FBI v Quanticu.

Když rozpřáhla ruce, aby Sayer sevřela do medvídkovského objetí, zahoupaly se jí v uších náušnice s malými lebkami.

„Holtová ti neřekla, že tady budu?"

Sayer její objetí opětovala. Přestože jí šlachovitá žena sahala sotva po ramena, měla pevný stisk. „Holtová mi řekla, že tu bude soudní lékař, ale nevěděla jsem, že ses vrátila! Myslela jsem si, že vykopáváš mrtvoly v Kongu. Co tady děláš?"

Dana, světově nejuznávanější expert na masové hroby, odešla od FBI, aby vstoupila do OSN. Minulý rok se Sayer doslechla, že odjela do Demokratické republiky Kongo, aby OSN pomohla zdokumentovat válečné zločiny.

„Včera jsem se vrátila." Dana si sundala pracovní rukavice a odhalila tak drobné, mozolnaté ruce. „Myslím, že kvůli tomu skandálu má teď Quantico nedostatek soudních lékařů, takže mě požádali o laskavost. Oficiálně mě OSN zapůjčila, dokud se ten zmatek neurovná. A jako kdybys Holtovou neznala. Nedala mi ani den na odpočinek a hned mi přidělila případ." Natáhla ruku a položila Sayer na rameno teplou dlaň, která byla s chladným jeskynním vzduchem v ostrém kontrastu. „Slyšela jsem, že tě postřelili."

„Jen mě to škráblo," zopakovala Sayer vtip, který použila snad už stokrát. Podle psychologa FBI měla potřebu svá zranění bagatelizovat, aby si nikdo nemyslel, že jsou její schopnosti v jejich důsledku omezené.

„Hele, schytat kulku není žádná sranda." Dana její lest rázem prohlédla. „Jsem ráda, že jsi v pořádku."

Sayer stroze přikývla. Neměla chuť svá zranění dál rozebírat. Určitě ne před nikým jiným. „Tak co pro mě máš?"

Než Dana obrátila pozornost k místu činu, změřila si ji přimhouřenýma očima, aby se ujistila, že je vážně v pořádku. „Dobře, má stará kamarádko, mám tu pro tebe… kosti!“

„Neříkej,“ opáčila s kamennou tváří Sayer.

„Vážně! Podle mého odborného názoru tu je spousta, mraky kostí.“

Sayer si ji změřila ironickým pohledem a opatrně se otočila, aby nepošlapala zem kolem. Dana si nedělala srandu. Kosti byly roztroušeny všemi směry.

Jako při každých jiných forenzních vykopávkách byly kolem v dokonalých čtvercích nataženy provázky, protínající celou jeskyni o rozměrech pětkrát pět metrů skrz naskrz. Mezi ostatky opatrně procházeli dva technici, kteří pořizovali snímky jednoho čtverce po druhém. Třetí technik dělal nákres místa činu.

Danina tvář zvážněla. „Soudě podle velikosti kostí předpokládám, že jsou všechny lidské. Odhaduji to na šest nebo sedm obětí. Upřímně řečeno, tohle je ten nejzmatečnější masový hrob, jaký jsem kdy viděla. Ne největší, ale rozhodně nejkomplikovanější. Kosti jsou strašně rozházené.“

„Jak to?“

„Chybí tu stratigrafie.“ Dana si dřepla a ze zadní kapsy kalhot vytáhla lopatku, pomocí které zvedla jednu dlouhou kost. „U masových hrobů se obvykle vykope díra, do které se nahází těla, a ta se zahrnou zeminou. I když jsou pod zemí delší dobu, je možné říct, které kosti patří k sobě a v jakém pořadí byla těla do hrobu uložena. To tady ale neplatí.“ Dana ukázala lopatkou. „Vidíš?“

Sayer se předklonila, aby lépe viděla.

„Tohle je stehenní kost, ale je příliš dlouhá, než aby patřila k ostatním kostem, které jsou kolem ní. Až ji dostaneme do laboratoře, budu ji muset změřit, ale řekla bych, že patřila jedinci vysokému minimálně sto osmdesát

centimetrů. Ale tahle lebka vedle ní patřila někomu drobnému. A tahle pánev nejspíš byla nějaké mladé ženy, tak kolem dvaceti let staré. Všechny jsou smíchané na jedné hromadě a těžce poškozené. Vypadá to, jako kdyby někdo nacpal do pytle několik koster a pak je tu vysypal. Zabere nám celý den, než to tu zdokumentujeme."

Dana si frustrovaně prohrábla nakrátko střižené šedivé vlasy. „Dobré je, že tu nevidím žádné dětské kosti."

„Jsem ráda za jakékoli dobré zprávy." Sayer na sebe nechala atmosféru místa činu působit. Jak očima přejížděla po roztroušených kostech, představovala si ty lidi, jejichž životy byly zkráceny a kteří nedostali šanci dožít se stáří. Byla mezi nimi i sestra Kylea Nelsona? „Co si myslíš, že to znamená? Že sem byla všechna ta těla naházena najednou? Byli zabiti a jejich mrtvoly uloženy jinde, aby sem pak jejich kosti vysypali na hromadu? Nebo se sem dostalo nějaké zvíře?"

„Všechno je možné. Nebudu vědět s jistotou, dokud se na ně lépe nepodívám. Až dnes všechno zdokumentujeme, měli bychom zítra být schopni začít s exhumací. Bude to pomalý proces."

„Máš nějakou představu, jak dlouho tady ty kosti jsou?"

„Ještě ne. Viděla jsem nějaké rozpadající se kusy látek, které doufám, že nám pomohou zjistit, co se tu stalo. Aspoň tak budeme znát časový horizont." Dana se odmlčela, očividně s něčím nespokojená.

„Co se děje?" zeptala se Sayer, která si všimla jejího nejistého výrazu.

„No, nejsem si jistá, jestli bych v tuhle chvíli měla něco říkat."

„O čem?" vybídla ji Sayer.

„O tomhle," ukázala lopatkou na konec dlouhé kosti. „Vidíš, jak jsou oba konce hladké? Skoro vyleštěné."

Sayer přimhouřila oči. „Když to říkáš."

„Tomu se říká hrncové ohlazení," zašklebila se Dana, jako kdyby jí bylo silně nepříjemné pronést ta slova nahlas.

„Dobře, co to znamená?"

Dana si povzdechla. „Hrncové ohlazení je ve světě kostí velmi kontroverzní pojem. Znamená to, že je zcela možné, že tihle lidé byli předtím, než je sem hodili, uvařeni. Kosti jsou takhle ohlazené od tření o stěny hrnce v horké vodě. Téměř vždy se to interpretuje jako symbol kanibalismu."

„Cože?" zvýšila Sayer hlas. „Je to snad nějaké smetiště kanibalů?"

„Ne. Proto jsem to nechtěla zmiňovat, dokud se na ně líp nepodívám. Nevidím žádné stopy po porcování, jak by se dalo čekat, kdyby ty lidi někdo snědl. Žádné řezné stopy po odstraňování masa. Žádná z těch kostí není rozdrcená, aby se někdo dostal k morku."

„Takže byli uvařeni, ale ne snědeni… Na co jsme to, do prdele, narazili?" zeptala se Sayer a rozhlédla se kolem sebe.

Dana nic neříkala.

„Dobře." Sayer se konečně cítila připravená přepnout do aktivního vyšetřovacího režimu. „Půjdu se podívat, jak jde agentovi Choovi pročesávání terénu, a asi za půl hodiny se vrátím."

Než se pustila po žebříku nahoru, ještě jednou se po kostech rozhlédla. Měla teď za ně zodpovědnost, a když začala šplhat vzhůru, cítila, jak jí vyhaslé životy tíží.

Když s uspokojením zjistila, že Max a Piper už úspěšně zahájili prohledávání terénu, a vrátila se k místu činu, Dana a její technici nakládali do dodávky FBI malé bedýnky.

„Správa parku nám nabídla, že můžeme jejich jižní stanici využít jako základnu. Posílám tam svůj tým, aby tam zřídil laboratoř," křičela Dana přes stále sílící déšť. „Zítra

bych chtěla začít tahat kosti ven a budeme potřebovat sterilní prostředí, kam je můžeme uložit."

„Skvělé. Max a Piper prohledávají okolí." Sayer se podívala na Danu. „Takže ti nebude vadit pracovat ve stanici správy parku, kde nebudeš mít plně vybavenou laboratoř?"

„Jo, podařilo se mi zabrat veškeré vybavení, které jsme přivezli zpátky z Konga." Dana poskakovala, aby se zahřála. „Podle té obrovské správkyně je ta stanice velká a v ní malé lékařské zařízení, které bude ideální k jakékoli analýze, kterou budu chtít provést. Myslím, že jižní stanici zavřeli a používají jenom tu na severu, takže to tam budeme mít celé jenom pro sebe."

Sayer sledovala odjíždějící dodávku s Daniným týmem. „Skvělé, určitě to bude lepší než se mačkat v nějaké budově v Rockfish Gap. Takže ses chtěla na místo činu ještě jednou podívat bez asistence svého týmu?" Mhouřila před kapkami deště oči a přitahovala si k sobě pláštěnku, která jí před přívaly vody skýtala jen pramalou ochranu.

Dana cestou zpátky k závrtu vytáhla z batohu termosku a nabídla ji Sayer. „Kafe?"

Sayer ji vděčně přijala a zhluboka si horkého nápoje přihnula. Blaženě si povzdechla, když se jí jeho teplo rozlilo po těle. „Jsi božská."

„To je pravda. Ano, mám v úmyslu se na místo činu podívat bez přítomnosti techniků. Chci se tak ujistit, že jsem nic nepřehlédla. Jestli ti to nebude vadit, dej mi minutku na přemýšlení." Mezitím došly k plachtě natažené přes závrt. Sayer se zahleděla do deště.

Věděla, že soudní lékařka má své vlastní metody, tak jen tiše čekala. V družném mlčení naslouchaly zvukům lesa. Dešťové kapky rytmicky bušily do plachty nad jejich hlavami. Z podrostu se ozývalo šustění veverek. Mezi mokrými stromy se nesly strašidelné výkřiky drozdů lesních.

Konečně Dana přerušila okamžik jejich souznění s přírodou. „Dobře, půjdeme dolů a rozhlédneme se kolem svěžíma očima."

Skrz bubnování deště bylo slyšet nějaké bublání.

„Slyšíš to?" zeptala se Sayer.

Dana naklonila hlavu do strany a naslouchala. „Tekoucí voda?"

Sayer otáčela hlavou a snažila se lokalizovat, odkud zvuk přichází. „V jeskyni?" Posvítila baterkou dolů. Po dně jeskyně tekl mělký proud vody.

Dana vedle ní se při pohledu na zaplavované kosti ušklíbla a tiše zasténala. „Tím se vysvětluje to hrncové ohlazení."

„Cože?" Sayer se rozhlédla kolem ve snaze zjistit, odkud voda teče.

„Proto jsou ty kosti tak rozházené. A tak ohlazené. Není to z hrnce na vaření, to ta jeskyně funguje jako hrnec. Podívej, voda stéká po té skluzavce a zaplavuje kosti. To se musí dít pokaždé, když prší. Kosti se v jeskyni melou jako v pračce. To proto jsou jejich konce tak ohlazené. Není divu, že jsou ty kosti tak zpřeházené."

„Máme se tu vodu pokusit zastavit dřív, než všechno obrátí vzhůru nohama? Možná bychom ji mohli odvést jinam. Musí dovnitř stékat po té skluzavce."

Dana přikývla a obě se deštěm rozeběhly k průrvě. Sayer seskočila z nízké skalní římsy do několikacentimetrové kaluže na dně. Do elegantních vodotěsných bot se jí nahrnula voda, která je naplnila až po okraje.

„Ta římsa funguje jako trychtýř, který svádí vodu po skluzavce do jeskyně!"

Dana seskočila k ní. „Když tu postavíme hráz, můžeme vodu odvést pryč."

Začaly před ústím skluzavky do půlkruhu vršit kameny. Když byly hotové, přinášely plné hrsti těžké hlíny, kterou

se snažily ucpat škvíry mezi nimi. Po téměř dvaceti minutách práce se postavily, aby své dílo zhodnotily.

Voda obtékala malou hráz z obou stran.

„Vypadá to, že by mohla chvíli vydržet," poznamenala Sayer, zatímco si otírala bláto z rukavic.

Když se na sebe podívala, zjistila, že je od hlavy až k patě od bahna. Při usilovné práci se jí kapuce pláštěnky svezla z hlavy a voda jí teď stékala po zádech a zadní straně stehen až do bot. Sayer pohlédla na Danu. Její původně červený plášť byl teď celý posetý popelavě hnědými šmouhami. Na kalhotách a botách měla nalepené koláče bahna. Ve vlasech měla slepený pramen bláta.

Sayer si odfrkla. Dana se na ni překvapeně podívala, ale pak pohlédla na sebe a znovu na Sayer. Oči se jí smály. „A to jsem se vrátila z Konga, abych si odpočinula, užila si čistou postel, dobré jídlo…"

Když se ujistily, že jejich malá hráz vydrží, slezly Sayer a Dana po provazovém žebříku do zaplavené jeskyně.

Všechno kolem pokrývala vrstva čerstvého bahna. Jejich pečlivě natažená síť provázků byla v troskách. Všechno vybavení bylo promáčené.

„Zatraceně, taková spoušť. Měla jsem to předvídat," poznamenala Dana, když se rozhlédla kolem. „Takové poškození hrobu… to je…"

„Není to tvoje chyba, Dano."

Soudní lékařka si hlasitě povzdechla a trochu se sebrala. „Máš pravdu," přisvědčila a tleskla dlaněmi. „Dobrou zprávou je, že to znamená, že pečlivé zdokumentování exhumovaných kostí už nemá žádný význam."

„Jak to?" zeptala se Sayer.

„Normálně bychom kosti jednu po druhé vyzvedli a zdokumentovali, protože to, jak se nacházely *in situ*, by nám

toho mohlo hodně prozradit, v jakém sledu zde byla těla navršena.“

„*In situ*? To znamená na místě?“

„Přesně tak. Ale teď, když vím, že ostatky byly hodně zpřeházeny, je mi jasné, že nám jejich pozice o sledu uložení těl nic neřekne. Takže vážně skvělé zprávy,“ řekla v očividné snaze sebe samu o svých slovech přesvědčit. „Trvalo by nám dva až tři týdny, než bychom takhle velký hrob pečlivě exhumovali. Teď můžeme ty kosti mít za den vytahané a pustit se do práce v laboratoři.“

Sayer a Dana opatrně procházely mezi kostmi.

„Jak staré mohou ty kosti být? Napadlo mě, jestli jsme nenarazili na nějaké staré pohřebiště domorodých Američanů nebo něco takového,“ zeptala se Sayer.

„Dobrá otázka.“ Dana si dřepla a odepnula si od opasku baterku. „Ale myslím, že to mohu vyloučit.“

„Opravdu?“ Sayer přestala Danu, která zjevně něco našla, sledovat.

Dana si navlékla latexové rukavice a natáhla ruku, aby se opatrně dotkla jedné z kostí, jako kdyby se chtěla omluvit, než pod ni zajela prsty. Pomalu něco vytáhla. Byla to malá, zrezivělá přezka; po ní následoval dlouhý cár rozpadající se látky, další přezky, vysoký límec.

Ze země se vynořil přespříliš dlouhý rukáv.

„Jsem si jistá, že domorodé americké kmeny při svých náboženských obřadech nepoužívaly svěrací kazajky…“

Sayer na ni zůstala zírat s pootevřenými ústy. Svěrací kazajka? Chystala se něco říct, když se ozvalo hlasité prasknutí, které obě ženy přimělo podívat se vzhůru.

Na dno jeskyně s vlhkým žuchnutím dopadl provazový žebřík.

„Hej!“ křikla Sayer. „Maxi? Piper?“

Na okraji propadu zahlédli něčí siluetu.

„Hej! Kdo je to tam nahoře?“ křikla znovu Sayer, zatímco se snažila postavu v nadýchané bundě identifikovat.

Šumění deště přehlušilo hlasité *glo glo,* po němž na dno jeskyně se šplouchnutím dopadl tenký proud žlutohnědé tekutiny.

Sayer do nosu udeřily benzinové výpary, ze kterých jí přeběhl mráz po zádech.

„Jsou tady lidi!“ zakřičela znovu.

K nohám jim dopadl prázdný kanystr, po němž následoval další proud benzinu.

Sayer se podívala na Danu. „Oheň?“

Dana s vyděšeným výrazem ve tváři přikývla.

Sayer ukázala na lékárničku zastrčenou mezi ostatní výbavou. „Je v ní nouzová deka?“ Aniž by čekala na odpověď, lékárničku otevřela a začala z ní všechno tahat ven. Stříbrné nouzové pokrývky, přestože byly tenké, dokázaly odrážet teplo.

Proud benzinu se zastavil a na dno jeskyně se zařinčením dopadl druhý prázdný kanystr. Stísněným prostorem se šířily jeho jedovaté výpary. Sayer se snažila zadržovat dech, aby se jich nenadýchala.

„Rychle! Ke skluzavce!“ vykřikla Sayer, když vítězoslavně vytáhla nouzovou přikrývku a zatřásla jí, aby ji rozbalila.

Obě ženy se k sobě přitiskly a deku přes sebe přetáhly.

Čas jako by se zastavil.

Nic… nic… Sayer se odvážila ještě jednou vykouknout ven.

Otvorem nad jejich hlavami se dolů snášel zapálený kus látky.

Rychle přitiskla okraj přikrývky ke skále za sebou. V dokonalém klidu čiré paniky zabořila tvář do paže.

Benzin s děsivým zahučením vzplál.